

KIJK OMHOOG

Courtney Walsh

roman

1

Gewoon blijven ademen.

Lane Kelley drukte haar hand op haar knie, om die te laten stoppen met trillen. Ze keek vanachter haar bureau toe hoe Marshall de cliënt meenam door de glazen deuren van de vergaderruimte van JB Sweet & Associates, het interieurarchitectenbureau waar zij een van de vele ontwerpers was. Het was een jonge gast in spijkerbroek, die zo te zien verwoede pogingen deed een sikje te laten groeien. Het was nog niet zo goed gelukt.

Je kunt dit. Hier heb je voor gewerkt.

Het is de kans van je leven.

Zo had Marshall het genoemd – *de kans van je leven.*

Jij bent een van de vijf mensen in het bedrijf die bij dit project betrokken worden, Lane. De bazen kijken mee. Dit is gigantisch. Zo'n kans krijg je maar één keer.'

Ze had hem heel goed begrepen. Hier streefde ze al naar sinds ze zeven jaar geleden bij dit ontwerp bureau was begonnen, als onderdeel van haar laatste semester aan Northwestern University. Ze had niet verwacht dat ze hier zo lang zou blijven, maar had zich al snel thuis gevoeld bij JB Sweet en ze was goed in haar werk.

De afgelopen zeven jaar waren voorbijgevlogen en Lane had nog slechts vage herinneringen aan alle ontwerpen die ze had gemaakt dankzij haar creatieve inslag en haar liefde voor het vak. Uit haar stage was een carrière voortgevloeid die haar een luxe loft in de stad en een gedeelde persoonlijk assistente had opgeleverd. En nu kreeg ze de kans om de nieuwste *creative director* te worden bij JB Sweet.

Chloe verwelkomde de jongen met het sikje – Ashton – en de rest van het team van Solar in de vergaderzaal en wierp Lane in het

voorbijgaan een stralende blik toe. Chloe begreep als geen ander wat deze bijeenkomst voor Lane betekende. Het zou niet alleen Lanes promotie zijn, maar ook de hare. Als ze de functie kreeg, zou Lanes eerste verzoek zijn dat ze Chloe mee mocht nemen. Chloe kwam terug en gaf Lane nog een veelbetekenend knikje. Lane wilde zichzelf serieus even in haar arm knijpen.

Dit was het moment waarvan ze had gedroomd: de kans om de directie van Solar voor zich te winnen. De kans om hen ervan te overtuigen dat ze JB Sweet & Associates moesten inhuren om hun nieuwe bedrijfsruimten te ontwerpen. Want zij en haar team zouden het klokje rond werken om te garanderen dat het ontwerp Solars heel eigen nonchalante en trendy stijl reflecteerde.

‘Ze zijn gek op onze ontwerpen,’ had Marshall haar gezegd. *‘Je moet natuurlijk je beste beentje voorzetten, maar het ziet er goed uit. Volgens Ashton heeft het hele team een voorkeur voor ons.’*

En dat was *voordat* ze haar pitch had gegeven. Het enige dat ze hoefde te doen, was de boel niet verpesten.

Ze was tot in de kleine uurtjes met haar pitch bezig geweest en was rond vier uur ’s ochtends aan de koffie gegaan. Ze was er helemaal klaar voor. Opgewonden, een tikje gespannen. Haar ontwerpen waren geweldig. Ze kon dit. Ze zou ze wegblazen.

Maar haar maag voelde aan alsof ze in een storm in een bootje zat. Dit was de grootste kans van haar leven.

Verknaal het niet, Lane.

De overige directieleden van Solar kwamen binnen. Solar was een technologiebedrijf dat vorig jaar een top 10-notering in de *Forbes* had gehad. Ze schudden Marshall en de rest van haar team de hand en liepen de vergaderzaal in. Maar Lane zat nog steeds aan haar bureau en probeerde haar maag onder controle te houden.

Rustig blijven. Deze jongens weten niet hoe zenuwachtig je bent. Niemand kan jou hier het gevoel geven dat je niet goed genoeg bent. Je bent niet meer op school. Dit is de plek waar jij uitblinkt.

De jongens van Solar leken allemaal op hun onverschrokken leider met het baardje, Ashton. Ze kon hen met recht ‘jongens’ noemen, want geen van hen zag eruit als een man. Allemaal droe-

gen ze een spijkerbroek, hoodies en Allstars. Dit bedrijf deed duidelijk niet aan nette pakken. Gek genoeg vond ze dat juist nog intimiderender. Ze was zelf nooit echt trendy geweest.

Ongevraagd kwam de herinnering in haar op van een trui die een uitpuilend middel niet helemaal wist te bedekken.

‘Lieverd, ik heb je al zo vaak gezegd dat je niet zulke strakke kleding moet dragen.’

Ze had gesmacht naar medeleven, maar alles wat ze van haar moeder kreeg was *‘ik heb je toch gezegd...’* en het nare gevoel afgekeurd te worden. Haar moeder was niet opzettelijk ongevoelig geweest, ze had haar enkel willen helpen. Dat was in elk geval wat Lane zichzelf voorhield.

Maar niemand hier weet van vroeger.

Marshall zag er met zijn witte overhemd en stropdas met geometrisch rood patroon vreselijk ouderwets uit naast de directie van Solar. Hij was op zijn eigen manier knap, maar iedereen in de ruimte leek ineens twintig jaar ouder naast hun piepjonge klanten.

Marshall maakte zich los uit het groepje en kwam haar kant op.

Haar telefoon piepte en automatisch wierp ze er een blik op. Meteen wilde ze dat ze dat niet had gedaan.

‘Is er iets?’ vroeg Marshall toen hij bij haar was. ‘Ik zie het aan je.’

Ze tikte op de melding op haar scherm. Ze had haar telefoon zo ingesteld dat ze een seintje kreeg wanneer een van de concurrenten iets op de sociale media plaatste. En dit was nogal een bericht.

‘Dit is van Julia Baumann.’ Ze keek op naar Marshall. ‘Je hebt me niet verteld dat Innovate ook in de race was bij je vriendje Ashton.’ Ze liet Marshall de foto zien, een gezellig plaatje van Julia Baumann en de jongen met het baardje. ‘Er staat bij: **MOOIE ontwikkelingen bij Innovate. Binnenkort meer.**’ Ze fronste. ‘Er staat een knipoogje bij en *mooie* staat in hoofdletters. Probeert ze ons iets te zeggen?’

Hij nam de telefoon van haar over en las het bericht. ‘Ik weet zeker dat je er te veel in leest.’

‘Ik dacht dat je zei dat we deze opdracht al “zo goed als binnen” hadden.’

Marshall haalde zijn schouders op. ‘Dat is ook zo, Lane. Misschien probeert ze je nerveus te maken.’

Dat was dan wel een beetje kinderachtig. Lane kreunde. Innovate was wel het laatste waar ze aan wilde denken vlak voor ze de vergaderruimte binnenliep. Julia Baumann had er een handje van om klanten voor haar neus weg te kapen, en het begon steeds persoonlijker te voelen. Over het algemeen vond Lane het ontwerperswereldje open, vriendelijk en bemoedigend – maar dat gold niet voor Julia.

Lane wierp nog een blik op de foto. ‘Dit ziet er wel heel gezellig uit, Marshall, en Julia kennende had ze een geweldige pitch.’

‘Kan zijn.’ Marshall gaf een kneepje in haar hand. ‘Maar die van ons is nog veel beter.’

Dat kon hij onmogelijk weten. Ze dacht terug aan de vele lange vergaderingen met het team. Vaak had Marshall de beslissingen aan haar overgelaten, had haar ideeën gekozen en vertrouwd op haar visie. Stel dat hij daar verkeerd aan had gedaan? Stel dat ze Solar niet goed had ingeschat en helemaal de verkeerde insteek had gekozen?

Nee. Ze schudde haar onzekerheid van zich af. Hun pitch was af – en hij was perfect. JB Sweet zelf zou haar na deze presentatie opmerken. Ze zou eindelijk promotie maken en misschien zelfs een korte vakantie nemen om het te vieren.

Ze had nog nooit vakantiedagen opgenomen.

‘Kom op, niet aan Innovate denken. Je bent klaar voor het grote werk.’

Marshall nam haar mee naar de andere kant van de ruimte, waar de rest van het team bij elkaar stond.

Ze luisterde maar half terwijl Marshall het team zijn versie van een peptalk gaf. Iedereen reageerde hyperenthousiast, behalve Lane. Die deed niet aan hyper enthousiast. Ze was wel gefocust. Altijd voorbereid. Had alles onder controle.

En ze was goed in wat ze deed.

‘Alles in orde, Lane?’

‘Ik ben zover.’ Ze hield haar antwoord kort en deed geen moeite

om hem te overtuigen dat het haar menens was. Dat deden zwakke vrouwen. En ze wilde nooit meer in haar leven zwak zijn.

‘Goed. We beginnen over een paar minuten. Zet ‘m op, jongens.’

Marshall wachtte tot de anderen waren weggelopen en richtte zijn aandacht toen weer op Lane. ‘Alles goed?’

Ze knikte, terwijl ze in haar hoofd haar pitch nog eens doorliep.

‘Dit is de kans van –’

‘Van mijn leven,’ onderbrak ze hem. ‘Dat weet ik.’ *Zeg dat nou niet meer, ik ben zo al zenuwachtig genoeg.*

‘Ik heb echt mijn nek voor je uitgestoken, Lane. Je kunt het aan, toch?’ Hij trok een wenkbrauw op alsof hij haar uitdaagde.

‘Je weet dat ik het aankan.’ Ze klikte het scherm van haar telefoon weer uit en wenste dat ze dat misselijke gevoel net zo gemakkelijk uit kon schakelen.

‘Zo ken ik je weer.’ Hij sloeg haar op de schouder alsof ze een van de jongens was. Heel professioneel.

Ze moest het hem nageven – hij slaagde er uitstekend in om hun relatie geheim te houden. Zelfs zij vond het lastig te geloven dat hij ook maar enigszins romantisch in haar geïnteresseerd was.

‘Ga maar vast,’ zei ze tegen hem. ‘Ik kom er zo aan.’

Blijven ademen. Ze nam net het begin van haar presentatie nog een laatste keer door toen haar telefoon weer piepte. Automatisch haalde ze hem uit haar zak en keek ernaar.

Julia had nog een bericht geplaatst, dit keer een foto van het modelontwerp dat Innovate nog maar een paar uur eerder aan Solar had gepresenteerd. Deze keer stond eronder: **We noemen het ‘Solarvate’.** Kan niet wachten om aan de slag te gaan!

Lane kreeg een droge mond en haar maag verkrampte. Het ontwerp op de foto zag er elegant en prachtig uit en was totaal anders dan wat zij ging pitchten.

‘Ben je er klaar voor?’ Chloe stond naast haar. Ze zag er wat vermoediger uit dan anders, zoals vaak wanneer ze een nacht hadden doorgehaald. Lane nam zich voor haar assistente een bon voor een massage te geven, of een dagje vrij, als bedankje voor al haar hulp. Chloe had Julia’s berichten waarschijnlijk ook gezien. Ze

hield die net zo nauwkeurig bij als Lane. Maar Lane moest geloven dat Solar nog geen beslissing had genomen. Als dat wel het geval was, dan zaten ze echt niet hier in JB Sweets vergaderzaal. Toch?

Ze wierp nog een laatste blik op Julia's ontwerp en zette haar telefoon toen op trilstand. 'Ik ben er klaar voor.'

Chloe knikte en stapte opzij om Lane door te laten. Ze streek haar nette zwarte broek glad en ging naast Marshall zitten.

Nadat iedereen had plaatsgenomen, opende JB de bijeenkomst. De Solarjongens met hun Starbucks-bekertjes, sneakers, iets te lange haar en 'laat-maar-zien-wat-je-kunthouding, richtten hun aandacht op hem. Marshall zag er naast hen dan misschien twintig jaar ouder uit, JB leek wel antiek.

Lane had hem altijd een apart figuur gevonden. Hij gebruikte woorden als *kameraad* en had een borstelige witte snor, die de indruk wekte dat er helemaal geen bovenlip onder zat. Ashton kon nog wel wat leren van JB. Die man wist hoe je gezichtshaar moest kweken.

Met een half oor luisterde ze naar JB's introductie van Solar. Hij noemde wat feiten over het bedrijf die ze zelf allang te weten was gekomen bij haar research. Daarna gaf JB een korte pitch over waarom zij het beste bedrijf waren voor de enorme taak de interieurbranding te ontwerpen voor een toonaangevend tech-bedrijf als Solar.

JB verzekerde hen dat hun ontwerp voor Solar niet enkel functioneel was, maar vooral ook artistiek – iets wat de creatives bij Solar zeker zouden kunnen waarderen. JB was zonder twijfel een fantastische verkoper. Dat was waarschijnlijk de reden waarom deze *kameraad* hier al zo veel jaren de scepter zwaaide.

Lane wierp een blik op haar tablet en liep haar openingszinnen nog eens langs. Op dat moment lichtte het beeldscherm van haar telefoon in de tas bij haar voeten op en vibreerde zo luid dat het de aandacht van Miles trok.

'Zet dat ding op stil,' siste haar collega.

Ze grabbelde haar telefoon uit haar tas en drukte op een knop voordat iemand anders het opmerkte, maar zag nog net dat het

haar moeder was. Ze liet de oproep naar de voicemail gaan. Het was waarschijnlijk weer tijd voor het maandelijkse schuldgevoel-gesprek – zo veel tijd was er wel weer verstreken sinds ze haar moeder had gesproken.

De telefoon in haar hand begon weer te trillen.

Mam, je timing is echt verschrikkelijk.

Ze drukte de oproep weer weg en schakelde haar mobiel toen uit. Marshall nam het over van JB en stelde zichzelf voor. ‘Volgens mij zijn we er klaar voor.’ Hij keek in Lanes richting.

Gewoon blijven ademen. Ergens diep vanbinnen zou ze zich waarschijnlijk altijd een bedrieger blijven wanen. Ondanks haar opleiding aan Northwestern en haar jarenlange ervaring, voelde Lane zich alsof ze zich had verkleed als iemand die veel ouder, slanker en professioneler was dan zij.

Maar ze slaagde erin die rol tot in perfectie te spelen, alsof ze ervoor gemaakt was.

‘... en we zijn er zeker van dat jullie net zo onder de indruk van haar zijn als wij: Lane Kelley.’ Marshall noemde haar naam en onderbrak daarmee haar gedachtestroom.

Ze ving zijn blik en hij leunde iets voorover, alsof hij haar daarmee wilde dwingen uit haar stoel omhoog te komen.

Was de tijd ineens stil blijven staan?

Lane stond op en nam plaats naast het grote scherm. *Je kunt het.* Ze klapte de cover van haar tablet open en nam een diepe ademteug toen het moodboard op het scherm naast haar verscheen. Het was een perfecte weergave van hun ontwerp.

Ze had deze collage zelf gemaakt. De meeste mensen waren visueel ingesteld en de beelden moesten allemaal, stuk voor stuk, de sfeer van de ruimte weergeven. Ze had elk item op het moodboard met de grootste zorg uitgekozen.

Lane kende Solar inmiddels als haar broekzak, hield ze zichzelf voor. Ze had elk artikel, elke reclame-uiting, elke tweet en elk Facebookbericht gelezen dat ook maar iets te maken had met het bedrijf dat dit team had opgebouwd. Ze had alle details paraat – en dat zou nu in haar voordeel werken.

Het zou het keerpunt worden in haar carrière.

Ze was er meer dan klaar voor. Terwijl ze daar stond, viel alle onzekerheid van haar af. Zij bevonden zich nu in haar wereld, en hier wist ze hoe ze iets voor elkaar moest krijgen.

Lane wilde juist beginnen met haar openingszin, toen de glazen deur van de vergaderruimte openging en Chloe verscheen. Ze keek verontschuldigend en Lane kende haar goed genoeg om te weten dat ze helemaal niet blij was nu te moeten storen.

‘Het spijt me dat ik stoer.’ Chloe keek naar Lane. ‘Lane, er is telefoon voor je.’

‘Kan het niet wachten?’ Marshall probeerde zonder veel succes zijn irritatie te verbergen.

Chloe’s gezicht betrok. ‘Ik ben bang van niet.’

Marshall perste zijn lippen op elkaar en keek naar Lane. Zwijgend communiceerde hij: *Verpest dit nou niet.*

‘Kun je een boodschap aannemen, Chloe?’ vroeg Lane. ‘Ik sta net op het punt om te beginnen.’

‘Ik denk dat je...’

‘Neem een boodschap aan,’ viel Marshall haar in de rede.

‘Er is een ongeluk gebeurd, Lane,’ zei Chloe. ‘Je moet echt aan de telefoon komen.’

Soms moet je teruggaan naar je roots om je ware zelf weer te vinden

Juist als interieurdesigner en workaholic Lane Kelley op het punt staat de promotie van haar dromen binnen te slepen, moet ze halsoverkop terug naar haar geboorteplaats Harbor Pointe. Haar broer heeft een ongeluk gehad en ligt in coma. Met haar telefoon en laptop binnen handbereik probeert Lane haar aandacht bij haar broer én haar werk te houden. Lanes familie kan dit niet begrijpen en confronteert haar met pijnlijke jeugtherinneringen.

Ryan Brooks had nooit verwacht dat hij zich zou vestigen in Harbor Pointe, maar toen hij terugkwam van zijn laatste militaire missie in Afghanistan, was dit de enige plaats waar hij zich thuis voelde. Nu zit hij tot over zijn oren in een renovatieproject dat het toerisme in het kleine dorpje een boost moet geven.

Als hij Lane opeens weer tegen het lijf loopt, is Ryan verheugd maar ook verbaasd. Hij had vroeger een oogje op haar, maar deze carrièretijger herkent hij niet. Als hij de muur die zij heeft opgetrokken probeert te doorbreken, rakelt hij een geheim uit zijn eigen verleden op.

Courtney Walsh is acteur, theaterregisseur en schrijfster. Ze woont in Illinois in de Verenigde Staten, waar ze samen met haar echtgenoot een jeugdtheater runt. Eerder verscheen van haar *Als je me nu zou zien*.

NUR 302

ISBN 978 90 297 2995 6

9 789029 729956

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT